

(Печат, 19.12.2008)

Некада се говорило о обломовштини, а данас се, захваљујући моди званој обамоманији, могуће говорити о обамовштини. Ни нас овај покрет, који у свету узима све више маха, није заобишао. Али, за разлику од осталог дела света, код нас је обамовштина најочљивије присутна у Српској православној цркви! Родоначелник овог помодног покрета, наш својеврсни Обама, јесте нико други до владика Захумско-херцеговачки Григорије, самопрокламовани кандидат за патријарха српског.

ГРЕХ ПРЕМА КОСОВУ

Владика Григорије својевремено је скренуо велику пажњу на себе када је позвао Радована Караџића и Ратка Младића да се предају Хашком трибуналу. Предузимљив у бизнису, послован, млад и леп мушкарац, „који иде у корак са временом и има боље везе са Западом“, који је у „добрим односима са Милорадом Додиком и Борисом Тадићем“, пун речи хвале за „младог Вука Јеремића који је урадио неупоредиво више за Косово од оног што су толики други урадили“, велики поштовалац лика, дела и значаја министра вера Србије Богољуба Шијаковића. Његову јединственост у историји православља дугује, како пишу једне наше новине, и надимку „Гришка ЦИА“.

Међутим, више од свега, њега је за функцију Патријарха СПЦ препоручивало што је правилно разумео улогу и кривицу Слободана Милошевића, када је Косово у питању. Грех према Косову благородно је опростио митрополиту Амфилохију, и наставио: „Једино смо владика Атанасије и ми из Херцеговине говорили да ћемо изгубити Косово јер је Слободан Милошевић учинио толико погрешних потеза. Он је био прави губитник, без истинске свести о томе шта је Косово и како га сачувати“! Од слова до слова поновљено је оно што упорно, попут папагаја, говоре британски и амерички званичници и њихова пропаганда: „нисте ви криви, Милошевић је изгубио Косово, ви га само признајете“.

Аферим, владико!

Пише: Милорад Вучелић
петак, 19 децембар 2008 22:05

И рече владика: Косово је изгубљено.

Аферим, владико!

ПРЕДИЗБОРНА КАМПАЊА У СПЦ

Све тајне припреме да се на Сабору за патријарха изабере владика Григорије, српски Обама, обављане су знатно раније. Власти трију држава предано су радиле на томе, а труда очигледно нису жалиле ни неке стране службе, нити амбасадори. Један дневни лист објавио је преко целе насловне стране слику владике Григорија и најавио његов избор за патријарха. Има ли бољих препорука од побројаних?!

У складу са новим временима и политичким изборима у Америци, „владика је сам неко време пре Сабора лобирао за своју кандидатуру за патријарха, што је, наравно (чуј, наравно!), сасвим легитиман поступак“. Наравно, наш Обама упорно се залаже и за „лустрацију у цркви, лустрацију владика коју је на Сабору експлицирао епископ Фотије и која се, поред Амфилохија и Василија, који су имали контрверзне улоге у ратовима, највише односи на Никанора и епископа милешевског Филарета“.

Међутим, само Бог зна како до тог избора не дође. Сабор одлучи да замоли Патријарха Павла да наставља да обавља своју функцију. Био је то знак да се са плана А пређе на план Б.

Владика Григорије, после ноћи у којој „није могао да спава“, својим колегама написа писмо и отпосла га по епархијама на изјашњавање, баш као што је некада радио Броз који је између осталог владао и писмима која су одлазила на „прораду“ свим партијским комитетима широм земље. Додуше, Брзова писма била су тајна, а ово владике Григорија одмах је постало јавно. Постало је јавно још пре него што су га неки архијереји уопште и примили. Сва је прилика да се у то нису упетљали Божији, већ људски прсти.

Ово писмо одмах је пригрлила наша „демократска јавност“. А у писму је више „прљавог

Аферим, владико!

Пише: Милорад Вучелић
петак, 19 децембар 2008 22:05

црквеног веша“ него у свим унутарстраначким борбама и сукобима око вођства. Раскол СРС-а- и Томе Николића била је учтива размена удараца у односу на оно с чим се јавност суочила читајући писмо нашег Обаме, владике Григорија. Сви у глас повикаше да је неопходно да се црква реформише, да престане да буде конзервативна и да, коначно, како цркви и доличи, буде најмодернија у друштву. Владика Григорије је прави човек за тај задатак.

И поче права правцата предизборна кампања.

Јер он је наш Обама!

СУРОВА БОРБА ВЛАДИКА

Владика Григорије говори на масовним предизборним митинзима, као што је, примера ради, онај у Чачку, одржан пред 700 људи. Он, поборник „дијалога и љубави“, назива неке своје неистомисљенике „православним вехабијама“(!?), потпуно у складу са политичком коректношћу коју проповеда. Сви медији контролисани од власти стављају на дневни ред Синода који заседа Григоријево писмо, инсистирају да Синод промени дневни ред, да позове Григорија. Заказују, одлажу и отказују састанке митрополита Амфилохија и владике Григорија. Ултимативно се захтева да се сви чланови Сабора изјасне одмах и да своја изјашњења доставе влади и медијима, и то по хитном поступку.

Владици стижу писма и мејлови подршке. Нема никога у Србији ко се тих „телеграма подршке“ не сећа. Као да се у окриљу Српске православне цркве одиграва пародија драме коју би могли назвати „Догађање верника“. А учесници су „модерно“ и „конзервативно“ крило у цркви. Развија се права правцата политичка предизборна борба. СПЦ се ових дана, захваљући пре свега јавном писму и иступима владике Григорија и медијима под контролом власти, претворила у политичку странку.

И кренуше сурове борбе владика.

И пред њима иђаше „Гришка ЦИА“.

ЦРКВЕ КАО ИЗБОРНА МЕСТА

Да ни за тренутак не посумњамо у све ово, свакодневно се стара сам владика Григорије. Даје изјаве за РТС и за, православној цркви посебно блиску, телевизију Б52, али и свим новинама редом. Попут Обаме, он потпуно открива своју политичку тактику па каже у тексту „Гађао сам Амфилохија“: „Најдиректније сам ишао на то да, метафорично речено, 'повредим' митрополита Амфилохија, јер он је ипак најодговорнији од свих нас“. Он удара на Амфилохија не само да би га елиминисао као ривала, већ попут Обаме показује да је после свог избора спреман да направи Синод као „владу ривала“.

Наш Обама изјављује да би неко „могао да схвати да је његово писмо било намењено јавности“, а он је само и „збиља желео да се обрати само архијерејима, онда они да разговарају са својим свештеницима, а ови са народом о питањима која су ту покренута“! Очигледно је реч о већ познатом методу масовне партијске „прораде материјала на ширем терену“.

Прави циљ је, изгледа, да се после жестоке изборне кампање патријарх бира као што се, рецимо, бирају страначки социјалистички лидери у Француској или Италији. Тако би сви они који се сматрају православним могли уз одређену уплатницу да гласају и бирају патријарха између једног или више кандидата. Према неким мишљењима требало би омогућити и свим припадницима других вероисповести да гласају. Зашто да они не одлуче кога би највише волели да виде на месту Патријарха СПЦ? Политичке партије би се са својим гласачким телом такође укључиле у изборе. То би била демократија.

И Цркве постадоше изборна места.

Где се гласа за и против нашег Обаме.

НИ КАМЕНА НА КАМЕНУ

Баук реформи који се Србијом као пошаст шири од октобра 2000. године сада је захватио и СПЦ. Већ се ради на својеврсној арондацији, прекомпоновању и комасацији

епархија и посвемашњој глобалистичкој модернизацији. Потпуно се „примила и заживела“ идеја да Београд треба да добије свог епископа. Све у циљу модернизације. Међутим, стиче се утисак да се прилично оклева да се учини нешто одиста радикално.

Тако се крајње основано чују предлози да би за епископа београдске епархије требало по аутоматизму бирати градоначелника Драгана Ћиласа. Али према мишљењу многих и то је конзерватизам који оптерећује православну цркву. Требало би ићи директно на избор, рецимо, Радмиле Хрустановић за епископа. Жена епископ уз одређене елементе међуконфесионалне толеранције и дијалога – то би била права модернизација СПЦ-а! Али ту се не треба зауставити. Тако се чују и све гласнији предлози да се за патријарха никако не би смео бирати неко ко није ожењен. Дакле, нека се прво ожени па нека онда буде патријарх! Тако наше боркиње и борци из невладиног сектора не би више могли да замерају патријарху и епископима својеврсни мачизам. На пријеме и свечаности увек долазе без својих супруга, приговарају ове дичне Српкиње и „другосрбијанци“. Можда би право решење било да Србија овако распопућена добије две цркве – једну за Србију, а другу за „другу Србију“.

Постоје чак и они који у овој великој дебати о Обаином писму говоре да „држави треба патријарх за независно Косово“. Уколико је то залога борбе против конзерватизма, не би ни такве идеје требало одбацити. Уосталом, зар не рече наш Обама: „Косово је изгубљено“. Но, дебата се тек распламсава. Наш Обама, владика Григорије, непоколебљиво, каже: „идем даље“!

На ред је, у дугогодишњој прецизно разрађеној стратегији уништавања српског народа, дошла и Српска православна Црква. Очигледно је да је коначан циљ ове стратегије да се српском народу, након уништења свих институција, сломи и душа.

Да не остане камен на камену.

Аферим, владико!